

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. Ловеч, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА**

Членове: **ИВАН ИВАНОВ**
ЕМИЛ ДАВИДОВ

при участието на секретаря **ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА**
в присъствието на прокурора **Ц. М. П.**
като разгледа докладваното от **ИВАН ИВАНОВ** Въззивно наказателно дело от общ характер № 20234300600201 по описа за 2023 година
за да се произнесе, съобрази :

Производството е по чл. 328 и сл. от НПК.

Постъпила е жалба от **С. Т. Й.**, чрез адвокат **Б. Л.**, в която сочи, че с обжалваната Присъда №260001/27.09.2022 г. в качеството му на подсъдим по НОХД № 230/2020 г. по описа на Районен съд - Луковит, му се налага едно общо най- тежко наказание от 5 /пет/ месеца лишаване от свобода, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал.1 от НК се отлага за срок от 3 /три/ години, по повдигнато ми от районна прокуратура обвинение по чл.192, ал.2, вр.ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК.

Счита, невлязлата в сила присъда за неправилна и незаконосъобразна и моли, същата да бъде изцяло отменена, като вместо това Ловешки Окръжен съд/ЛОС/ го признае за невиновен по повдигнатите му две

обвинения, визиращи в обвинителния акт.

Счита, че в хода на проведеното съдебно следствие пред първоинстанционният съд, не се доказва, по безспорен и категоричен начин това, че е извършител на двете престъпления за които му е повдигнато обвинение по чл. 192, ал.2, вр.ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК, нито формата на вина и наличие на умисъл от негова страна за извършване на престъпления.

Конкретизира, че към датата на изготвяне на настоящата жалба е запознат единствено с диспозитива на присъдата. Липсата на мотиви не му дава знание за конкретните правни съображения на съдебният състав постановил присъдата, а именно дали същият приема събраните по делото доказателства за достатъчни за доказване на обвинението по несъмнен начин, както и на неговата вина от обективна и субективна страна. Това е пречка да не може да изложи подробни аргументи срещу обжалваният съдебен акт, като това ще направи на по-късен етап след, изготвяне на мотивите по присъдата.

Предвид на това моли ЛОС, да отмени изцяло Присъда №260001 от 27.09.2022 г. по НОХД № 203/2020 г. по описа на РС- Луковит, и на основание чл.334, т.2 от НПК, да постанови нова с която да го признае за невиновен по повдигнатото му обвинение по чл.192, ал.2, вр.ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК.

Чрез Районен съд град Луковит до ЛОС е постъпила жалба от адвокат Н. Л. - ЛАК, с адрес за призоваване *** - служебен защитник на П. К. К., ЕГН: *****, от гр. Л., ***, подсъдима по НОХД №203/2020 г. по описа на РС-Луковит, против: Присъда №260001 от 27.09.2022 г. по НОХД №203/2020 г. по описа на РС - Луковит

В жалбата се сочи, че не са доволни от Присъда №260001 от 27.09.2022 г., постановена по НОХД №203/2020 г. по описа на РС гр. Луковит, с която П. К. К. е призната за виновна за извършено престъпление по чл.192, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК, като ѝ било наложено наказание 3 /три/ месеца лишаване от свобода.

На основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното наказание било отложено за изпитателен срок от 3/три/ години. Конкретизира, че П. К. К. била призната и за виновна по повдигнато обвинение по чл. 191, ал.3 вр. ал.2, вр. чл.20, ал.2 от НК, като ѝ било

наложено наказание 5 /пет/ месеца лишаване от свобода

На основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното наказание бе отложено за изпитателен срок от 3/три/ години.

На основание чл.23, ал.1 от НК съдът определил едно общо най-тежко наказание измежду наложените с присъдата, а именно 5/пет/ месеца лишаване от свобода, като на основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното общо най-тежко наказание било отложено за изпитателен срок от 3/три/ години.

От постановената присъда и от мотиви към нея е видно, че съдът е приел, че по делото са събрани достатъчно безспорни доказателства по всички повдигнати обвинения и е постановил осъдителна присъда.

От събраните по делото доказателства обаче, според тях не се събират категорични доказателства както за повдигнатото обвинение по чл.192, ал.2, вр.1, вр. чл.20, ал.2 от НК, така и по повдигнатото обвинение по чл.191, ал.3, вр. ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК.

От изслушаните свидетелски показания стана ясно, че семейството на доверителката Й е от *****. Състои се от 10 лица двамата подсъдими П. и С. и осемте им деца. Живеят в крайна бедност, в жилище състоящо се от една стая и коридорче и се издържат от помощи в общ размер около 1000 лева, което е крайно недостатъчно от за 10 членно домакинство.

По безспорен начин се установило и че свидетелката И. е изпитвала някакви чувства към синът на доверителката Й К. и е решила, че ще се омъжи за него, което между другото Й е за пореден път. Семейството на доверителката Й е било твърдо против, както и семейството на И., но под заплахите Й че ще си посегне на живота, те са я оставили да пребивава в бедното им жилище за около месец. Обвинението, че са осигурили стая в собственото си жилище и издръжка на И. и К. да съжителстват на съпружески начала е меко казано комична и подпльтена с никакви доказателства. Подсъдимите няма как да са предоставили единствената си стая, която се обитава от още 9 лица като стая за съвместно съжителство нея съпружески начала. Установи се и че в домът има само едно легло, което се намира в коридора, което според предположения на един от съседите е ползвано от младоженците и което бе отречено от обитателите на дома, както и от самата И.. Въпреки това съдът е дал вяра на тези непотвърдени от останалите

събрани по делото косвени доказателства, т.к. свидетелят не е член на семейството и няма преки възпитания за това кой къде ношува и кой ползва леглото, което може би се ползва от цялото семейство.

Приемат също така, че безспорно се установило и че синът на доверителката Й. К. още от самото начало не е искал да има близки отношения с И.. Отбягвал я е и не се събрали доказателства за интимни контакти между двамата, от които обстоятелства би могло да се направи извод, че може да са живели на съпругески начала. След като И. се е убедила, че К. няма да я приеме и между тях не може да има по-близки отношения от съседски, след около един месец е напуснала домът на подсъдимите и се е върнала при майка си.

По отношение на обвинението по чл. 192, ал.2, вр. ал. 1, чл.20, ал.2 от НК заявява, че може да каже, че събраните доказателства са много оскъдни, косвени и некатегорични. Не се намерил нито един свидетел, който да е присъствал на договарянето на размер на откуп за разрешение за сключване на брак, както и на самото плащане на този откуп. Събират се данни за предаването на някаква сума от 500 лева, но никой не може по категоричен начин да каже за какво са тези пари, кога и къде са предадени и дали сумата е точна. Повечето от разпитаните свидетели казват, че е правено празненство по договорка на двете семейства и се тези пари са закупувани необходимите стоки за почерпката.

Прави впечатление, че голяма част от свидетелите, членове на двете семейства и техни приближени в досъдебното производство са давали показания, т.к. между двете семейства е възникнал скандал за оправяне на сметки помежду им, но за какви пари и кой на кого е давал и за какво ги е давал не става ясно. Възползвайки се от ниския им образователен ценз и тяхната малограмотност, както и състоянието на афект след случилия се скандал, в досъдебното производство са си отправяли взаимни обвинения, неподкрепени с конкретни доказателства.

След като в съдебно заседание им било разяснено правото да не дават показания, ако не желаят, поради близката им родствена връзка с подсъдимите, те сами отказали да дават показания.

Предвид на изложеното моли ЛОС да отмени присъдата на първоинстанционния съд и с оглед на събраните по делото доказателства да

постанови нова присъда, с която да оправдае изцяло подсъдимата П. К. К. по повдигнатите срещу нея обвинения.

Постъпила е и въззивна жалба от Р. М.-адвокат от АК- Ловеч, с адрес на кантората- гр. Л., ***, като служебен защитник на Ц. В. П. против присъда от 27.09.2022 год. постановено от ЛУКОВИТСКИЯ РАЙОНЕН СЪД по НОХД № 203/ 2020 год. по описа на съда.

Сочи,че по горното нохд е защитник на подсъдимата Ц. В. П.. С Присъда, постановена на 27.09.2022 год. без да са налице предпоставките по чл. 303 ал.2 от НПК подзащитната му била призната за виновна, като по отношение на нея се приело, че е осъществила състава на престъпление по чл.192 ал.1 от НК, поради което ѝ наложи административно наказание лишаване от свобода в размер на 3 месеца, чието изпълнение отложи за срок от три години.

Заявява,че не са доволни от индивидуализирания по-горе съдебен акт, с което подсъдимата е призната за виновна за вмененото ѝ деяние и в срока по чл. 319 от НПК го обжалват изцяло. Първоинстанционният съд, не съобразил,според тях, поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност данните по делото, тъй като ако беше сторил това, неминуемо щял да стигне до единствено правилния извод, че не са налице достатъчно данни, съобразно които обвиняемия да бъде признат за виновен по така повдигнатото му обвинение. С решението си РС Луковит приел неправилна и противоречива на обективната истина фактическа обстановка.

Отделно от горното, алтернативно следвало да се приеме от съда, в случай че са налице доказателства, че подзащитната му е извършила вмененото ѝ престъпление, че са налице и предпоставките за приложение на чл. 78а от НК и да я освободи от наказателна отговорност и да ѝ наложи наказание глоба, което следвало задължително да се приложи съда. С оглед на това не става ясно за какво престъпление е призната за виновна.

Моли ЛОС, като разгледа жалбата им, да приеме за основателни оплакванията в нея и на основание чл. 336 ал. 1 т. 3 от НПК да постанови Решение, с което да оправдае изцяло обвиняемата по така повдигнатото ѝ обвинение или алтернативно да бъде освободена от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК.

Поради липса на мотиви на Решението,заявява,че след като се

запознае с тях, в срока по чл. 320 ал.3 от НПК, с писмено изложение ще допълни доводите на въззивната жалба.

Постъпило е и допълнение към въззивна жалба чрез адв. Б. Л., АК-Ловеч, служебен защитник на С. Т. Й., подсъдим по НОХД № 230/2020 г. по описа на Районен съд – Луковит срещу невлязла в сила Присъда № 260001/27.09.2022 г. по НОХД № 230/2020 г. по описа на Районен съд - Луковит и мотиви по нея с посочено правно основание: чл.318, ал.3 от НПК.

В същата се сочи,че депозира настоящата жалба срещу невлязла в сила Присъда №260001/ 27.09.2022 г. по НОХД № 230/2020 г. по описа на Районен съд - Луковит срещу подсъдимият С. Т. Й., ЕГН ***** и след запознаване с мотивите по присъдата.Конкретизира,че с обжалваната Присъда №260001/ 27.09.2022 г. на подсъдимият по НОХД № 230/2020 г. по описа на Районен съд - Луковит С. Т. Й., ЕГН ***** се налага едно общо най- тежко наказание от 5 / пет/ месеца лишаване от свобода, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал.1 от НК се отлага за срок от 3 /три/години, по повдигнатите му от районна прокуратура две обвинения: по чл.192, ал.2, вр.ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК.

В хода на съдебно следствие и въпреки многобройните проведени заседание по делото и разпитани свидетели,приема,че не се събрали безспорни и категорични доказателства, за съставомерност на двете визирани в обвинителният акт престъпления и за това, че от субективна и обективна страна те са извършени с пряк умисъл и вина от подсъдимият С. Т. Й..Приема,че макар формално действията на подсъдимият С. Й. и неговата съпруга П. К. К. да наподобяват закононарушение, те не са престъпления по смисъла на чл.192, ал.2, вр.ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК и наложената на подзащитният му С. Й., осъдителна присъда следва да бъде отменена, като неправилна и несправедлива.

Безспорно,според него, от събраните по делото доказателства, става ясно, че в процесния случай се касае за семейство с много нисък социален статус живеещо в крайна бедност и недоимък в циганският квартал на гр. Л., кв. И.. Семейството на С. е П. е многодетно, имат осем деца и заедно с тях двамата, общо 10 човека, живеят в една незаконно построена стая с предверие- коридор, в който си държат обувките. Във въпросната стая има

две легла на който спи майката с по- малките деца, а другите членове на семейството спят на земята, като това беше многократно обсъждано и изяснено в хода на съдебното следствие. Позовава се и на това, че през 2020 г. синът на въззивника С. Й.- К. е *****, без намерение за встъпване в брак. Тринадесет годишната тогава И. е приятелка на неговата по- малка сестра Д. С. Т.а. В свидетелските си показания в протокол от съдебно заседание от 27.09.2022 г., свидетелка Д. Т.а, разказва: "Тя идваше с мен на гости. Познавам И. и съм живяла с нея, бяхме приятелки с нея и тя идваше с мен на гости при нашите и хареса брат ми. И това момиче хареса брат ми и брат ми вика "не я искам". Майка и дойде да я изкарва от нас, но тя пак не иска и тя вика "аз, ако си отида, ще си сложа бесилто".

Още на етап досъдебно производство, преди изготвяне на обвинителният акт и повдигане на обвинението срещу С. Й. и съпругата му П. е ясно, че синът им К. изначално не е харесвал И. и по никакъв начин не е имал интимни желания към нея, нито желание да живее с нея на съпружески начала. Ясно е, че С. и П. са се противопоставяли на подобно съжителство, като дори са викали полиция, за да изкарва момичето от тях, а по- късно са се съгласили тя да остане и да живее в домът им само и единствено от страх, И. да не посегне на живота си, ако се противопоставят на това нейно желание. Това е направила и майката на И. - Ц. В. П., също подсъдима по делото- съгласила се е под страх от нестабилното емоционално състояние на момичето.

Заявява, че нито подсъдимите, нито свидетелите отричат и защитата не спорят за това, че след оставането на И. в домът на С. и П., семействата са направили почерпка за здраве. Не се явили, според него обаче свидетели, които да са видели кога, как и къде С. е предал на майката на И., въпросните 500 лв, описани в обвинителният акт, за да разреши тя на дъщеря си да заживее съпружески със синът на С. - К.. Не се явил свидетел, който да е видял с очите си в каква валута са дадени тези 500 лв., в какви банкноти или монети са били, с каква номинална стойност са били тези банкноти или да е възприел други безспорни обстоятелства свързани с предаване и получаване на тези пари. Никой не е видял въззивничката Ц. В., майка на И., да взима пари от С.. Свидетелката З. В. М., казва, че е ".. .разбрала от другите, че родителите на К. са платили за булката 500 лв, съгласно ромските традиции". Всеки е чул и разбрал, за тези пари от някой друг, но никой не е видял лично.

Обвинението за извършено от С. Т. Й. престъпление по чл. 192, ал.2 вр.ал.1, вр.чл.201 ал.2 от НК е недоказано от субективна и обективна страна.

Недоказано е и второто провдигнато срещу него обвинение по чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК, защото от събраните в съдебното следствие доказателства е безспорно, че съжителство на съпружески начала между непълнолетният К. и малолетната И., не е имало, по смисъла на закона и в житейският смисъл. Имало е младежко увлечение на едно 13 годишно момиче, по едно по- голямо момче, което не я иска. Затова и И. е заплашвала, че ще посегне на живота си. В съдебно заседание по делото от дата 19.07.2022 г, подсъдимият С., казва: "Викали сме полиция да изкарва И. от къщата, че момчето ми не я искаше. Тя седеше, момчето ми и излизаше и не се прибираще заради нея. "

При разпит в съдебно заседание, свидетелката Д. С. Т.а, казва "В една стая живеем, имаме малко коридорче, дето само си държим обувките. Тя е спала с мене, на земята е спала. Имаме две легла".

Сочи също,че след запознаване с мотивите по обжалваната присъдата, продължават да считат, че същата е неправилна, а обвиненията недоказани. Голяма част от посочените в обвинителният акт свидетели, са роднини по права линия на подсъдимите и поради тази причина, отказали да дават обяснения в съдебното следствие. При постановяване на присъдата, съда се позовава основно на приобщени разпити на свидетели от досъдебното производство. Най- вероятно при разпитите на същите тези нискограмотни свидетели в досъдебно производство, също не им е било разяснено правото им да не дават обяснения, поради родство с подсъдимите. След прочитане на показанията на тези свидетели в хода на съдебното следствие по реда на чл.281, ал.4 вр.ал.1, т.1 и т.2 от НПК, същите заявиха, че не знаят защо тогава са казали това, и потвърждават че поддържат това, което казват в съдебно заседание.

Сочи се също така,че никоя присъда не може да почива на предположения. Присъдата е осъдителна, тогава когато обвинението е доказано по - безспорен и категоричен начин, какъвто не е настоящият съдебен случай.

Приема,че не може да се вменява вина на въззивника С. Й. за това, че така както е купувал храна за своите деца, така е купувал и осигурявал

такава и за И. и да се тълкува това превратно, като извършено от С. престъпление по смисъла на чл.191, ал.3, вр.ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК. Задължение на всеки родител е да осигурява храна и издръжка на децата си до навършване на пълнолетие. Същият не е предоставял стая за съпругеско съжителство на К. и И., защото такава стая няма в жилището на подсъдимият С. Й.. Стаята е една за цялото домочадие от 10 човека. Не е предоставял и финансови средства за издръжка на отделна семейна единица, защото такава не е имало в лицето на синът му К. и малолетната И. и защото той не разполага с такива финансови средства. Доходите на С. от обща работа, ден за ден, стигат само за прехрана на семейството и закупуване на лекарства за тежко болното му дете - Т..

При тези съображения моли Ловешки Окръжен съд/ЛОС/, да отмени в цялост невлязлата в сила Присъда №260001/ 27.09.2022 г. по НОХД № 230/2020 г. на Районен съд - Луковит, като неправилна и вместо това да постанови оправдателна присъда за въззивника С. Т. Й..

Постъпила е и допълнителна въззивна жалба от Д. Х. М.-адвокат от АК- Ловеч, с адрес на кантората- гр. Л., ***, като преупълномощен служебен защитник на Ц. В. П. против присъда от 27.09.2022 год. постановено от Луковитския Районен съд по НОХД № 203/ 2020 год. по описа на съда. Сочи, че е преупълномощена от служебния защитник на въззивничката Ц. В. П.. Приема, че с присъда, постановена на 27.09.2022 год. без да са налице предпоставките по чл. 303 ал.2 от НПК подзащитната ѝ била призната за виновна, като по отношение на нея се прие, че е осъществила състава на престъпление по чл.192 ал.1 от НК, поради което ѝ наложи наказание лишаване от свобода в размер на 3 месеца, чието изпълнение отложи за срок от три години. Поддържа първоначалната въззивна жалба, като счита, че първоинстанционният съд не съобразил поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност данните по делото, тъй като ако беше сторил това, неминуемо щеше да стигне до единствено правилния извод, че не са налице достатъчно данни, съобразно които обвиняемата да бъде призната за виновна по така повдигнатото ѝ обвинение. Конкретизира, че съдът в постановена присъда се позовава на противоречиви и непълни свидетелски показания и приема фактическа обстановка въз основа на прочетени от досъдебното производство свидетелски показания, когато въззивничката не е имала възможност за непосредствено участие. Позовава се на показанията на

свидетелката К. И. която категорично заявила, че не са получавани от подзащитната ѝ парични средства за откуп, като пари са събирани единствено за почерпка. Св. З. М. видно имала сериозни проблеми със слуха, но съдът се позовава на нейни косвени данни, че била чула от незнайно кой на улицата, че са давани пари за булка, без да е налице сигурност кой, за какво и в какъв размер евентуално е предал нещо. Сходна е ситуацията и със свидетеля Т. М., чиито показания били прочетени, без да може да даде категоричен отговор поради липсата на някакъв спомен, за какво точно са били предавани пари- за почерпка, за годежа или за друга цел. Счита, че първоинстанционния съд е постановил присъда, с която е признал подзащитната ѝ за виновна без да е доказано обвинението срещу нея, като съдебния акт явно почива на предположения.

Отделно от горното, алтернативно следвало да се приеме от съда, в случай че са налице доказателства, че подзащитната ѝ е извършила вмененото ѝ престъпление, че са налице и предпоставките за приложение на чл. 78а от НК и да я освободи от наказателна отговорност и да ѝ наложи наказание глоба, което следвало задължително да се приложи съда. С оглед на това не става ясно за какво престъпление е призната за виновна.

Моли ЛОС, като разгледа жалбата им, да приеме за основателни оплакванията им в нея и на основание чл. 336 ал. 1 т. 3 от НПК да постанови Решение, с което да оправдае изцяло въззивничката по така повдигнатото ѝ обвинение или алтернативно

да бъде освободена от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК.

В съдебно заседание представителя на Окръжна прокуратура-Ловеч-прокурор Ц. П. моли ЛОС да потвърди изцяло присъдата, наложена по НОХД № 203/2020 г. по описа на Луковит, тъй като е правилна, подробно мотивирана и счита, че наложените наказания са справедливи.

Защитника- адвокат Н. Л. сочи, че поддържа въззивната жалба, с която е обжалвана присъдата на РС – Луковит.

Счита, че не се събрали достатъчно доказателства в подкрепа и на двете повдигнати обвинения на подзащитната ѝ П. К. К..Сочи, че подробно във въззивната жалба е изложила доводите, въз основа на които са обжалвали присъдата.

Касае се за семейства, които живеят в крайна бедност, от ***** . Относно обвинението, повдигнато по отношение на чл. 192, ал. 2 във връзка с ал.1 от НК, по един безспорен начин се установи, че става въпрос за някакви 500 лева, но не се намерили нито очевидци, нито свидетелски показания, които да потвърдят, че те са давали с цел да бъде платено за булка – както те го казват. Станало ясно, че е правено празненство, на което са се черпили, имало е музика. Твърдят, че за тях са дадени тези пари.

По отношение на осигуряването на жилище на лицата да живеят на съпругески начала подробно взема становище,бе била описана къщата, в която са живели. Станало ясно, че И. е имала чувство към сина на доверителката му, но не се събрали доказателства, че те са живели на семейни начала. Обикновено съжителство със съжителство на семейни начала би следвало да се различават, и то се различава.

Затова счита, че двете обвинения са напълно недоказани и моли ЛОС да постанови оправдателна присъда.

Служебния защитник-адвокат Н. Л. сочи,че поддържа изцяло депозираната жалба и допълнението към нея, което е изготвила след запознаване на мотивите на първоинстанционния съд.

Счита, че и двете деяния, за които на подзащитния й С. Т. Й. са повдигнати обвинения в обвинителния акт са несъставомерни, недоказани от обективна и субективна страна.Приема,че за тях в хода на съдебното следствие не са се събрали никакви безспорни и категорични доказателства. Счита издадената първоинстанционна присъда за неправилна, като издадена в нарушение на закона и почиваща на предположения. Затова моли ЛОС тя да бъде изцяло отменена и вместо нея да постанови нова оправдателна присъда за подсъдимия С. Й..

Защитника-адвокат Р. М. счита, че първоинстанционният съд постановил неправилен и незаконосъобразен съдебен акт по отношение на подзащитната му Ц. П..

На първо място съдебният акт почива на предположения, като обвинението не било доказано по безспорен начин.

Сочи,че в становището пред първоинстанционния съд, както и във въззивната и допълнителната жалба, е изразил аргументи в тази насока. Не се

доказало подзащитната му да е получавала парична сума за да разреши на своята низходяща, за да живее на съпружески начала с друго лице. Няма обективни доказателства в тази насока – единствено счита, че се предполага с оглед етноса на подсъдимата.

На следващо място счита, че първоинстанционният съдебен акт е незаконосъобразен по отношение на подзащитната му, доколкото обвинението, което ѝ е повдигнато е за престъпление по чл. 192, ал.1 от НК. Дори и правилно съдът да е преценил, че има достатъчно доказателства за нейната виновност, то в случая били налице и предпоставките за приложение на чл. 78а от НК, като дори и да бъде призната за виновна, следвало да бъде освободена от наказателна отговорност и да ѝ бъде наложено административно наказание. Сочи, че това са аргументите му за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт.

Въззивната инстанция като съобрази наведените основания за необоснованост и незаконосъобразност в жалбата от страна на защитника адв. Р. М., адвокат Б. Л. и адвокат Н. Л., както и в допълнителните такива, така и в хода на съдебни прения, събраните по делото доказателства, приетите съображения в мотивите към присъдата на Районен съд – Луковит и сам като извърши проверка изцяло на правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно задължението си по чл. 314, ал. 1 от НПК, счете жалбите за подадени в законно установения срок, разгледани по същество като неоснователни, освен тази касаеща въззивничката Ц. П. и то по отношение на приложение на материалния закон и по-специално относно приложението на чл. 78а от НК.

Въззивната инстанция, като взе предвид събраните по делото гласни и писмени доказателства приема за установено от фактическа страна следното :

Въззивничката Ц. В. П. живеела в гр. Л., обл. Ловеч, ***, била безработна, нямала образование и живеела на семейни начала, неосъждана. Въззивника С. Т. Й. живеел в гр. Л., обл. Ловеч, ***, бил безработен и нямал образование, като живеел на семейни начала с въззивничката П. К. К..

П. К. К. живеела в гр. Л., обл. Ловеч, ***, била безработна, и нямала образование, като живеела на семейни начала с въззивника С. Т. Й..

Тримата въззивници се познавали, живеели в една махала в квартал

„И.“ в гр. Л., като Ц. В. П. е майка на св. И. Ц. В., род. на **.**.**** г. Въззивничката с децата си и съжителстващия с нея мъж живеели на ул. ***.

Въззивниците П. К. К. и С. Т. Й. съжителствали на съпругески начала и имали осем деца, едно от които е св. К. П. К. род. на **.**.**** г. Семейството живеело на ***.

В края на 2019 г. малолетната И. Ц. В. и непълнолетният К. П. К. се запознали, харесали се и скоро след това се сближили. На неустановена дата през м. януари 2020 г. двамата заявили на родителите си, че искат да се „оженят“ и да живеят заедно като мъж и жена, като малолетната И. сама отишла в дома на въззивниците С. Т. Й. и П. К. К., за да стане жена на сина им К.. Въззивничката Ц. П. първоначално се противопоставила на това съжителство, тъй като считала, че дъщеря ѝ И. е много малка, за да се жени. Отишла в дома на С. Й. и П. К., за да прибере дъщеря си, но момичето отказало да се върне в дома си. П. К. К. и С. Т. Й. били съгласни И. да им стане снаха въпреки, че знаели, че тя няма навършени 14 години. Още същия ден по-късно те и други техни роднини отишли в дома на Ц. В. П. да искат дъщеря ѝ И. за снаха, при което П. К. К. и С. Т. Й. дали на Ц. В. П. сумата от 500 лева, за да разреши на малолетната си дъщеря И. да заживее съпругески с непълнолетния им син К.. Ц. В. П. се съгласила и взела парите, като след това дъщеря ѝ безпрепятствено заживяла съпругески с К. в дома на П. К. К. и С. Т. Й.. Тримата въззивници организирали и тържество - „годеж“, за да отпразнуват началото на съвместното съпругеско съжителство на И. и К.. Тържеството се състояло на улицата пред дома на Ц. П. и на него присъствали роднини и съседи от махалата.

Жилището на П. К. К. и С. Т. Й. се състояло от една стая и предверие /коридорче/. В стаята спели двамата въззивници и останалите им деца, а в предверието те осигурили нужното лично пространство за „младоженците“, като там поставили походно легло за тях. Малолетната И. Ц. В. и непълнолетният К. П. К. не работели и не посещавали училище и нямали доходи. Издръжката им по време на съвместното им съжителство била поета от П. К. К. и С. Т. Й., които освен, че им предоставили възможност за живеене в жилището си, но им осигурявали средствата за храна и консумативи.

Съвместното съжителство на малолетната И. и непълнолетния К. не потръгнало добре, отношенията им скоро се влошили и на 03.03.2020 г. И.

се прибрала в дома на майка си. Същият ден въззивника С. Т. Й. поискал от въззивничката Ц. В. П. да му върне сумата от 500 лева, дадена ѝ от двамата въззивници като откуп за „булка“. Въззивничката Ц. П. отказала и между тях възникнал скандал, за който в ОДЧ при РУ - Луковит бил подаден сигнал, който бил посетен от св. Р. Р. Ц. и св. Х. В. К..

Горната фактическа обстановка приета и от РС – Л-т, се приема и от настоящата инстанция, тъй като е съответна на събраните гласни доказателства - обясненията на въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. /отчасти/, от показанията на св. К. С. М., св. К. Ц. И. /на последната и показанията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК/, св. Р. Р. Ц. /на последния и показанията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане на основание чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 2 от НПК/, св. Х. В. К. /на последния и показанията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 2 от НПК/, св. Т. Д. В., св. Д. С. Т.а /на последната и показанията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК/, св. Т. И. М. /на последния и показанията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от НПК/, св. З. В. М. /на последната и показанията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от НПК/, както и от приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства и доказателствени средства - характеристични справки, декларации за семейно и имотно състояние, извлечение от акт за раждане на И. Ц. В., извлечение от акт за раждане на К. П. К., справки за съдимост и др.

Обосновано в тази връзка от страна на РС не са ценени показанията на част от свидетелите и по-конкретно :

Свидетеля И. Ц. В. дъщеря на въззивничката Ц. В. П. се възползвала от правото си по чл. 119 НПК, като е и заявила, че не желае да свидетелства.

Свидетеля К. П. К. син на въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. се възползва от правото си по чл. 119 НПК и е заявил, че не желае да свидетелства.

Свидетеля В. Т. Б. - брат на въззивника С. Т. Й. се е възползвал

също от правото си по чл. 119 НПК и заявил, че не желае да свидетелства.

Д. Т. Б. - брат на въззивника С. Т. Й. се е възползвал от правото си по чл. 119 НПК и заявил, че не желае да свидетелства.

И. Т. Б. - брат на въззивника С. Т. Й., който също се е възползвал от правото си по чл. 119 НПК и заявил, че не желае да свидетелства.

С. П. К. дъщеря на въззивниците С. Т. Й. и П. К. К., която също е посочила, че ще се възползва от правото си по чл. 119 НПК и заявила, че не желае да свидетелства.

В. Ц. В. - дъщеря на въззивничката Ц. В. П., която също е посочила, че ще се възползва от правото си по чл. 119 НПК и заявила, че не желае да свидетелства.

Възраженията на защитниците, както пред въззивната инстанция, така и пред РС-Л-т се свеждат най-общо до това, че престъпленията, за които им е повдигнато обвинение не са доказани по несъмнен начин, като и че не са налице доказателства да е платен откуп от страна на въззивниците С. Й. и П. К. от 500 лв. въззивничката Ц. П., които възражения обосновано РС е оставил без уважение, като некореспондиращи на гласните доказателства и по-конкретно :

Фактът на съвместно съпружеско съжителство между малолетната И. и непълнолетния К. в дома на С. Т. Й. и П. К. К., се установява от показанията на св. К. С. М., от приобщените по надлежния ред показания от досъдебното производство на св. К. Ц. И., св. Т. И. М. и св. З. В. М., св. Т. Д. В..

Респективно, че въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. са дали на въззивника Ц. В. П., съответно последната е получила от първите двама, сумата от 500 лева като откуп, за да разреши на дъщеря си И. Ц. В. да заживее съпружески със сина на първите двама въззивници- К. П. К. се установява от приобщените по надлежния ред показания от досъдебното производство на св. К. Ц. И., св. Т. И. М., св. З. В. М. и св. Д. С. Т. а.

Св. К. С. М. пред РС е посочил, че въззивниците се спогодили да оженят децата си И. и К., правили годеж - имало ядене, пиене, веселба, присъствали много хора от квартала. Свидетелства, че И. и К. живяли в дома на С. Т. Й. и П. К. К., отделили им едно малко помещение в коридорчето

вкарали едно походно легло, на което спели булката и младоженеца. Издържали ги родителите на К.. Според свидетеля И. живяла там към 4-5 месеца, след което се прибрала при майка си, сега била женена на друго място. Определено, този свидетел е заявил, че не е чул да са давани пари, но категорично сочи, че „...като се ожениха ги издържаха майката и бащата...“ л.60 от НОХД.

Въпреки, че РС не е посочил детайлно и показанията на служителите от МВР, те не противоречат на направените изводи, а по-точно потвърждават същите. По-конкретно свидетеля Р. Ц., след като е заявил, че не си спомня нищо от „...дадената ситуация.“ /л.56 от НОХД, след съгласие на страните, са прочетени дадените на досъдебното производство показания, след което същия е потвърдил истиността на отразеното. По-конкретно е потвърдил, че на 03.03.2020г. е бил на работа съвместно с колегите си П. Г. и Х. К., като около 12.30ч. в ОДЧ-МВР-Луковит е получен сигнал за възникнал скандал на ***. При пристигане на място ги е чакал въззивника С. Й., който им е заявил, че е дал сумата от петстотин лева на майката на момиче на име И. за да я вземат за снаха. Като спорът бил за това, „...че въпреки дадената от С. парична сума майката си е взела момичето обратно...“ -л.41 от ДП. Показанията на този свидетел са съответни и на приетото от РС писмено доказателство по реда на чл.283 от НПК-протокол за предупреждение съставен на основание чл.65 от ЗМВР на въззивника С. Й. от 03.03.2020г. да не се саморазправя с въззивничката Ц. П. -л.7 от ДП.

В този смисъл са и прочетените показания на свидетеля Х. К., като същия, освен това, сочи и че са установили имената на майката на И. –Ц. В. П. /л.42 от ДП/.

Свидетеля Т. И. М. пред РС е заявил, че не си спомня подробности, поради това по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от НПК са прочетени показанията му от досъдебното производство, които свидетелят заявил, че поддържа. В тях св. М. заявява, че лично е видял, че въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. са донесли в дома на родителите на И. 500 лева за булката, като не си спомня преди това или след това са занесли и чаршафа с кръвта, за да покажат, че булката е честна, правили годеж. Свидетелят заявява, че И. и К. не са живяли дълго време заедно в дома на последния - по негови спомени около 10-20 дни. Свидетеля е потвърдил верността на заявеното от него на ДП.

Свидетелката З. В. М. също е посочила, че няма спомен И. да се е женила за някой, поради което РС е прочел показанията ѝ от досъдебното производство по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от НПК. След прочитането им свидетелката също е заявила, че ги поддържа./л.130 от НОХД. В тях сочи факти за годежа на И. и К., че са живяли заедно в дома на родителите на К. около 1-2 месеца. Свидетелката разбрала от другите, че родителите на К. са платили за булката 500 лева тъй като заявява „... така правим, купуваме си булките....“ л.64 ДП.

Свидетеля К. Ц. И. - дъщеря на подсъдимата Ц. П. и сестра на малолетната И. в показанията си пред РС е заявила, че въззивниците С. Т. и П. К. са отишли в дома на майка ѝ да искат И. за жена на сина им К.. Майка ѝ се съгласила, тъй като И. заплашила, че ще избяга. Заявява, че родителите на К. не са давали пари за булката, не е имало и тържество. Тъй като относно тези обстоятелства в показанията си на досъдебното производство свидетелката е твърждала друго, съдът е прочел същите на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК. В тях св. И. разказва, че след като един ден през месец януари И. е избягала да живее с К. в дома на въззивниците С. Т. и П. К., последните заедно с техни роднини, дошли в дома на родителите на И. да се разберат. Тогава С. Т. извадил 500 лева и ги дал на майка ѝ - въззивничката Ц. П., като казал, че в замяна искат И. за жена на сина им К.. Свидетелката е заявила, че майка ѝ е взела парите, въпреки че не била съгласна да даде И. за жена на К.. След около месец, когато И. сама се прибрала в дома на родителите си, споделила със сестра си, че с К. са правили секс само веднъж - първата вечер. Св. И. разказва, че след като И. се прибрала, въззивника С. Т. дошъл да се кара с майка ѝ, искал да му върне парите - 500 лева, които е дал за И.. След прочитането св. И. заявявала, че поддържа показанията си на съдебното следствие, а показанията си от досъдебното производство обяснява така - „не знам какво съм казала, не помня“, „казала съм го тогава от страх да не стане нещо“.

Обосновано РС не е кредитирал заявеното от страна на свидетеля на съдебното следствие, тъй като заявеното определено противоречи на посочените по-горе свидетелски показания и от въззивната инстанция също се приема, че то е продиктувано от стремежа на И. като дъщеря на въззивничката Ц. П., да оневини въззивничката П.. По-конкретно показанията

на св. И. от досъдебното производство кореспондират с коментираните по-горе показания на св. К. С. М., св. Т. И. М. и св. З. В. М..

Косвени доказателства относно факта на съвместно съжителство между малолетната И. и непълнолетния К. се съдържат и в показанията на св. Т. Д. В. - квартален полицейски инспектор, отговарящ за кв. „И.“ в гр. Л.. Свидетелят заявява пред РС, че знае, че са се женили, правили са годеж, гледал е клип от годежа в социалните мрежи, не е продължило дълго време съжителството им в дома на С. Т. и П. К.. Нещо повече, свидетеля сочи, че повод да бъдат разпитани е това, че са давали пари за булката „..Дават пари, тя живя малко при тях и после се върна при майката...“..л.57 НОХД.

Обосновано не са кредитирани в тази връзка и показанията на св. Д. С. Т.а - дъщеря на въззивниците С. Т. Й. и П. К. К., дадени пред съда, в частта им, в която заявява, че въззивниците С. Т. и П. К. не са давали на въззивничката Ц. П. никакви пари за булката. Обосновано РС е кредитирал показанията на свидетеля показанията на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК, в които заявява, че майката на И. - подсъдимата Ц. П. е поискала от родителите ѝ 500 лева за булката и че исканата сума още същата вечер родителите ѝ занесли в дома ѝ, тъй като същите кореспондират на показанията на посочените по-горе свидетели от една страна. От друга страна свидетелката не дава логичен отговор защо е дала такива показания на ДП, респективно да са налице други причини за това. По-конкретно „след като са и прочетени Т.а сочи,“ ..Не знам защо съм казала така, била съм глупава...л.186 НОХД. Т.е. както е приел и РС промяната в показанията ѝ е поради близките родствени отношения с въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. и стремежа на свидетелката за оневиняването им.

Обясненията на подсъдимите С. Т. Й. и П. К. К. в частта им, в която твърдят, че не са давали сума от 500 лева на въззивничката Ц. П. като откуп за булка, а са дали пари само за ядене и пиене за тържеството не се кредитират и от настоящата инстанция поради противоречието им с подробно посочените показания по -горе , и се приемат като тяхна защитна версия срещу предявените им обвинения.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

При така установената фактическа обстановка обосновано РС-Луковит е приел за доказано по несъмнен начин, че въззивничката Ц. В. П. е осъществила от обективна и субективна страна признаците на състава на престъплението по чл. 191, ал. 1 от НК, тъй като на неустановена дата през м. януари 2020 год. в гр. Л., обл.Ловеч, като родител на ненавършилата 16-годишна възраст И. Ц. В., получила откуп в размер на 500 лв., за да разреши на дъщеря си да заживее съпружески с другия - К. П. К..Наличен е и другия елемент от състава на това престъпление,а именно с оглед пола на И. Ц. В. и възрастта ѝ към момента на извършване на деянието момиче на 13 години, налице е и другият съставомерен признак от обективна страна - лице от женски пол, ненавършило 16 години.Този извод на РС е съответен на приетото писмено доказателство по реда на чл.283 от НПК,а именно удостоверение за раждане –л.24 от ДП.Видно от същото въззивничката е майка на И. В., налице е и изискването относно качеството на субекта - родител.

От обективна страна деянието се изразява в получаване на откуп, тъй като въззивничката Ц. П. е установила фактическа власт върху сумата пари, дадени ѝ от С. Т. Й. и П. К. К.. Престъплението е довършено с получаване на сумата. Налице е и годеен предмет на престъплението, тъй като парите, дадени като откуп имат финансова стойност и са получени именно срещу даване разрешение за заживяване на съпружески начала,в който смисъл са и подробно посочените гласни доказателства по-горе.

От субективна страна деянието е извършено от въззивничката Ц. П. при наличие на пряк умишъл по смисъла на чл.11,ал.2 от НК,като тя е съзнавала обществената опасност на деянието,предвиждала е настъпването на обществено опасните последици и е искала тяхното настъпване,тъй като приемането на паричната сума в иустановяване на фактическа власт е и със специалната цел, а именно да разреши на дъщеря си да заживее съпружески с друго лице и е искала получаването на тази сума. Съзнавала е целта на С. Т. Й. и П. К. К., даващи откупа - да получи разрешение дъщеря ѝ, ненавършила 16 години, да заживее съпружески със сина на даващите откупа - К. П. К..

Колкото до заявеното от страна на свидетелката К. И. в тази насока, въззивната инстанция приема,че кореспондират на събраните по делото

доказателства показанията й, дадени на ДП, тъй като в тях тя е посочила значимите за разкриване на обективната истина факти и обстоятелства по същия начин, както те са посочени от страна на подробно посочените по-горе свидетели. По-точно тя е пряк очевидец на факта на даване на откуп, като в тази връзка сочи, че „...С. извади 500 лева и ги даде на моята майка, като й каза, че в замяна на тези пари, искат И. за жена на К....“./л.40/. Показанията й дадени на съдебното производство, въззивната инстанция приема за опит за оневиняване на въззивничката Ц. П., тъй като, както вече се посочи и по-горе не кореспондират на свидетелските показания на подробно посочените по-горе свидетели, от една страна, а от друга страна същите са колебливи, непоследователни и нелогични. По-конкретно И. заявява пред РС, че е давала показания, потвърждава, че подписа на предявения протокол за разпит е неин, но заявява, че не си спомня какво е казала на ДП, непосредствено след което заявява, че „...Каквото си спомням всичко съм казала така...“./л.60 НОХД/.

Обоснован в тази връзка е извода на РС, че въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. са осъществили от обективна и субективна страна престъплението по чл. 192, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, тъй като на неустановена дата през м. януари 2020 г. в гр. Л., обл. Ловеч, в съучастие като съизвършители помежду си, са дали откуп в размер на 500 лева на Ц. В. П., за да разреши на дъщеря си да заживее съпружески с другиго - със сина им К. П. К..

От обективна страна изпълнителното деяние се изразява в даване на откуп в размер на 500 лв., тъй като с предаването на процесната сума реално те са прехвърлили фактическата власт върху сумата пари на Ц. П.. Престъплението е довършено с получаването на сумата. Налице е и годен предмет на престъплението, тъй като парите, дадени като откуп имат стойност и са дадени именно срещу получаване на разрешение за заживяване на съпружески начала.

От субективна страна деянието е извършено от въззивниците при наличието на пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК, тъй като те са съзнавали обществено опасния характер на деянието, предвиждали са неговите обществено опасни последици и са искали тяхното настъпване. В смисъл, че с даване на процесната сума от 500 лв. и приемането на тази сума от страна на въззивничката П. е осъществена от нея фактическа власт върху тази

сума и това е и свързано със специалната цел, а именно да получат разрешение дъщерята на последната да заживее съпружески с друго лице и са искали и пряко целели даването на тази сума.

Колкото до възражението на защитниците, че тази сума е дадена за угощение и организиране на почерка и въззивната инстанция приема за неоснователно, тъй като даването на откуп е предшествовало организираната почерпка, а и свидетелката К. И. също потвърждава в показанията си на ДП, че въззивника Й. е отишъл в дома им, след като И. В. се е прибрала в дома им да си иска дадения откуп от 500 лв. В тази връзка, както се посочи и по-горе нейните показания съответстват на показанията на св-ля Р. Ц. и Х. К., Т. В., Т. М. и З. М..

Обоснован в тази връзка е и извода на РС, че въззивниците С. Й. и П. К. са извършили деянието като са участвали в самото изпълнение на престъплението, наличен е бил и общ умисъл - да дадат откуп в конкретния случай от 500 лв., както и специалната цел за даването му а именно въззивничката Ц. П., като родител на И. В. да разреши да заживее на съпружески начала с другия - К. К., като всеки от тях е съзнавал участието на другия в извършване на деянието, същите се явяват съизвършители по смисъла на чл. 20, ал. 2 от НК.

В тази връзка, въззивната инстанция не приема за извинителен мотив заявеното от част от свидетелите, че такава била традицията на ромския етнос, да си „...купува булките..“, тъй като от страна на законодателя е въведена изрична забрана в тази насока, която следва да се спазва от всички граждани .

Обосновано в тази насока РС е приел, че от страна на С. Т. Й. и П. К. К. са осъществили от обективна и субективна страна и състава на престъплението по чл. 191, ал. 3 вр. ал. 2 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като в периода от неустановена дата през м. януари 2020 год. до 03.03.2020 год. в гр. Л., обл. Ловеч, дом на ***, в съучастие като съизвършители помежду си, като пълнолетни лица улеснили чрез осигуряване на финансови средства, непълнолетно лице от мъжки пол - К. П. К. и лице от женски пол, ненавършило 14-годишна възраст - И. Ц. В., да заживеят съпружески, без да са сключили брак. Необосновано е прието от страна на РС, че въззивниците Й. и К. са предоставили стая в собственото им жилище, като в тази част

присъдата следва да бъде отменена,тъй като не са събрани доказателства в тази насока да е била налична такава стая,но това не променя нито правните изводи на РС,както по отношение на извършване на това престъпление,така и относно фактическия му състав от обективна и субективна страна.

Възражението в тази връзка,че в процесния дом не е имало отделна стая за К. К. и И. В. е основателно,тъй като видно от всички свидетелски показания такава обособена стая в процесния дом действително не е имало,но безспорно е установено,че И. В. е заживяла с К. К. в процесния дом и това е станало със знанието и съгласието на двамата въззивници . Колкото до улесняването и осигуряването на финансови средства самия въззивник С. Й. е заявил пред РС,че „...Не съм давал пари на И.,на К. пари да пазаруват.Аз купувам нещо,цялото семейство аз ги гледам.Аз съм ги хранел,щото само аз ходя от семейството на работа..“/л.174/.

Изпълнителното деяние улесняване се изразява в създаване на благоприятни условия на непълнолетния К.П.К. и малолетната И. Ц. В. да заживеят съпружески, като това в случая е осъществено чрез предоставяне на възможност за обитаване на процесното жилище и за осъществяване на съжителството, осигуряване на финансови средства за издръжката им.Така или иначе,действително „...предоставяне на стая...“както приема обвинението,респективно и РС в присъдата си,не е налична,което обстоятелство,както вече се посочи и по-горе, не променя нито правната квалификация,нито фактическия състав на вмененото обвинение.Така или иначе,следва присъдата в тази част да бъде отменена,тъй като не е доказано по несъмнен начин,че е била налична и представена такава стая,с оглед процесуална чистота на постановената присъда,което обстоятелство не променя по никакъв начин наказателно правното положение на въззивниците Й. и К.,респективно да е основание за неналична наказателна отговорност.Т.е. присъдата в тази й част следва да бъде отменена,прилагайки разпоредбата на чл.337,ал.1,т.2 от НПК,като бъде приложен закон за същото наказуемо престъпление,тъй като не са налични данни за прилагане на закон за еднакво,или по-леко наказуемо престъпление.По-конкретно и двамата въззивници са действали като съизвършители, защото всеки от тях с личните си действия е допринесъл за улесняване на неправомерното съжителство, като е съзнавал, че и другият действа в същата насока.В тази връзка не са налични гласни доказателства,които да са в противоречия с това

обстоятелство, в смисъл, че някой е препятствал това съжителство, независимо от посоченото, че част от свидетелите не били съгласни с него, но го допуснали, тъй като И. В., била заплашила, че ако не ѝ позволят щяла да се „... прибива“ л. 60 от НОХД, „... Идваше, седеше, по едно време идва майка ѝ да я изкара, тя вика, че ще се беси..“ л. 173 от НОХД-обяснения на въззивника Й., въззивничката К., „... Извикахме майка ѝ да я вземат, тя дойде жената, дърпа я, ама тя не иска. Каза, че ще се беси и постоя още малко у нас....“/л.174, НОХД/.

Обоснован е извода на РС в тази насока, че от субективна страна престъпното деяние е извършено от въззивниците при пряк умисъл, тъй като са съзнавали общественотоопасния му характер, предвиждали са и са искали настъпването общественотоопасните последици от него.

Относно причините и условията за извършване на конкретните престъпления приети от РС, а именно, че това е ниското правно съзнание на въззивниците се споделя от въззивната инстанция, тъй като от писмените доказателства е видно, че и тримата са неграмотни – л.75,86,96 от ДП. Определено не се споделя от въззивната инстанция приетото от РС, че това са традициите на етноса към който принадлежат, тъй като, както се посочи и по-горе в мотивите, традициите по своето същество са продължение на рода и обичайте в тази насока, но те не следва да са в разрез с установените императивни правни норми за гражданите на Република България по отношение, в конкретика, относно начина на сключване на граждански брак, респективно заживяване на съпружески начала и законовите възможности в тази насока, които не са налични в процесния казус.

ПО НАКАЗАНИЯТА

При определяне вида и размера на наказанието, РС е посочил, че се е съобразил с двата основни принципа - на законоустановеност и на индивидуализация на наложеното наказание, които съображения се възприемат и от въззивната инстанция.

Не е спорно, че както е приел и РС, за престъплението по чл. 192, ал. 1 и ал. 2 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода до две години

или глоба до три хиляди лева. Съгласно нормата на чл. 39, ал. 1 от НК при положение, че не е определен минимум на наказание лишаване от свобода, същото може да бъде най-малко в размер на 3 месеца.

Посочено е също така, че РС при индивидуализацията на наложеното наказание се е съобразил с обществената опасност на деянието и дееца, мотивите за извършване на престъплението, степента и формата на вината, както и смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства.

Безспорно, както е приел и РС като смекчаващи отговорността обстоятелства за престъплението по чл. 192, ал. 1 и ал. 2 от НК следва да се отчете, и е отчетено, чистото съдебно минало на всеки един от тримата въззивници, както и тежкото им материално положение.

Не се споделя обаче съображението на РС, че следва да се отчете като отегчаващо вината обстоятелство ниската възраст на пострадалата - 13 години. Съгласно разпоредбата на чл. 56 от НК, императивно е посочено, че не са смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства тези, които са взети предвид от закона при определяне на съответното престъпление. По-конкретно в самата разпоредба е посочено, че наказателна отговорност носи, този, койтополучи откуп, за да даде разрешение, своя дъщеря или сродница ненавършила 16-годишна възраст, да заживее съпружески с друго..... Т.е. приетото обстоятелство, че И. В. е и била на 13 г. е предвидено от материалния закон-НК и не следва да се приема като отежняващо вината обстоятелство, тъй като е един от съставомерните признаци на самото престъпление- „...ненавършила 16 годишна възраст...“. Налични са обаче негативни характеристични данни, както по отношение на въззивничката П. К., така и по отношение на въззивника С. Й., за които е посочено, че не се ползват с добро име в обществото, както и че поддържат връзки с криминално проявени лица./л. 28 и 32 от ДП/, които не са оспорени от страна на въззивниците по време на ДП и съдебното следствие, респективно не са съобразени от РС, но този факт се отбелязва от въззивната инстанция за процесуална чистота, тъй като не е наличен протест от страна на РП-Ловеч. Касателно не указва негативен ефект върху наказателно правното положение на въззивниците.

В тази връзка обоснован е извода на РС, като е определил наказанието на всеки един от въззивниците – Й. и К. при превес на

смекчаващи отговорността обстоятелства,като е и наложил следните наказания а именно:на въззивника С. Т. Й. и П. К. К. за извършеното престъпление по чл. 192, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. от НК три месеца лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил за изпитателен срок от три години.

За престъплението по чл. 191, ал. 3 вр. ал. 2 от НК, извършено от въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. се предвижда наказание лишаване от свобода от две до пет години.Т.е.при индивидуализацията на наказанието обосновано,както вече се посочи и по-горе съдът е приел като смекчаващи вината обстоятелства за двамата въззивници чистото съдебно минало, тежкото им материално положение.

Краткият период на продължилото съвместно съжителство между непълнолетния и малолетната, обстоятелството, че към етноса, към който принадлежат въззивниците е обичайно заживяване на семейни начала без сключване на брак в ранна възраст,въззивната инстанция определено приема като обстоятелства,които е недопустимо да се отчитат като такива,тъй като в посочена правна норма законодателя не е определил и вменил срок,в който следва да е налично такова заживяване на съпружески начала,от една страна,а от друга страна независимо към какъв етнос принадлежат гражданите на Република България,те следва да спазват законовите разпоредби в тази насока,както вече се посочи и по-горе.В смисъл,че законодателя не е дал възможност на определен етнос,както е приел РС поради каквито и да е причини да нарушава законната забрана предвидена в подробно посочените по- горе разпоредби на чл. 192, ал. 1, чл. 192, ал.2 вр. ал. 1, чл. 191, ал. 3, вр. ал. 2 от НК.

Колкото до приетото от РС,че по делото са налице единствено смекчаващи отговорността обстоятелства,въззивната инстанция приема,с оглед посочените негативни характеристични данни,по-горе,че извода е несъответен на тях,но както вече се посочи не е наличен протест и въззивната инстанция отбелязва този факт единствено и само за процесуална чистота. Респективно не обоснован е и извода,че в конкретния случай са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и е приложена разпоредбата на чл. 55 от НК, като РС е определил наказанието на всеки от въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, а

именно пет месеца лишаване от свобода за всеки от тях, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на наказанието за срок от три години.

Законосъобразно обаче е приложил разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК и е определил на всеки от въззивниците С. Т. Й. и П. К. К. едно общо най-тежко наказание между наложените с присъдата, а именно пет месеца лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на така определеното общо наказание за изпитателен срок от три години. В тази връзка неоснователно е възражението от страна на защитниците на въззивниците, че РС е следвало да приложи разпоредбата на чл. 78а от НК, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 78а, ал. 7 от НК същата норма е неприложима при множество престъпления.

По отношение на въззивничката Ц. В. П. за извършеното престъпление по чл. 192, ал. 1 от НК РС е наложил наказание от три месеца лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил за изпитателен срок от три години. Определено в тази връзка РС не е съобразил, че законодателя предвид размера на наказанието в посочена правна норма следва да приложи императивно разпоредбата на чл. 78а от НК, тъй като са налични и останалите основания в тази насока. По-конкретно въззивничката П. не е освобождавана от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК, с чисто съдебно минало е към момента на извършване на престъплението, за което се предвижда наказание лишаване от свобода по-малко от три години, като умишлено такова, не са налични имуществени вреди от него. При тези съображения присъдата на РС-Л-т следва да бъде изменена, като бъде приложена разпоредбата на чл. 337, ал. 1, т. 4 от НПК и въззивничката Ц. П. с оглед тежкото материално и имуществено състояние бъде освободена от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК и бъде наложено административно наказание-глоба в размер на 1000.00/хиляда/лева, а присъдата в останалата ѝ част бъде потвърдена като обоснована и законосъобразна..

Водим от гореизложеното и на основание чл. 337, ал. 1, т. 2 и т. 4 и чл. 338 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 260001/27.09.2022 г. на РАЙОНЕН СЪД – ЛУКОВИТ по НОХД № 203/2020 г. с която е признал подсъдимата Ц. В. П. - родена на **.**.****г., в гр. Л., живуща в гр. Л., обл. Ловеч, ***, българско гражданство, безработна, неграмотна, неомъжена-живее на семейни начала, неосъждана, ЕГН ***** за ВИНОВНА в това, че на неустановена дата през м. януари 2020 год. в гр. Л., обл. Ловеч, като родител на ненавършилата 16-годишна възраст И.Ц. В. ЕГН *****, получила откуп в размер на 500 лв.. за да разреши на дъщеря си да заживее съпругески с друго - К.П.К. ЕГН 034827****, на основание чл. 192, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК, като я ОТМЕНЯВА в частта, в която я е осъдил на ТРИ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание за изпитателен срок от три години, като вместо това ПОСТАНОВЯВА: ОСВОБОЖДАВА ОТ НАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ Ц. В. П., с горепосочената самоличност и на основание чл. 78а, ал. 1 от НК и налага административно наказание – глоба в размер на 1000.00/хиляда/лева, които да заплати в полза на държавата по сметка на съдебната власт.

ОТМЕНЯВА присъда № 260001/27.09.2022 г. на ЛУКОВИТСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД по НОХД № 203/2020 г. в ЧАСТТА НА ОБВИНЕНИЕТО по чл. 191, ал. 3 вр. ал. 2 вр. чл. 20, ал. 2 от НК като ОПРАВДАВА С. Т. Й. - роден на **.**.****г., в гр. Л., живущ в гр. Л., обл. Ловеч, ***, българско гражданство, безработен, неграмотен, неженен-живее на семейни начала, неосъждан, ЕГН ***** да е „...предоставил стая в собственото си жилище..“

ОТМЕНЯВА присъда № 260001/27.09.2022 г. на ЛУКОВИТСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД по НОХД № 203/2020 г. в ЧАСТТА НА ОБВИНЕНИЕТО по чл. 191, ал. 3 вр. ал. 2 вр. чл. 20, ал. 2 от НК на П. К. К. - родена на **.**.****г. в гр. А., живуща в гр. Л. обл. Ловеч, ***, българско гражданство, ромка, безработна, неграмотна, неомъжена-живее на семейни начала, неосъждана, ЕГН ***** КАТО Я ОПРАВДАВА да е „...предоставила стая в собственото си жилище..“.

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260001/27.09.2022 г. на ЛУКОВИТСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД по НОХД № 203/2020 г. в ОСТАНАЛАТА Й ЧАСТ.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____